

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 590/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Jánom Súkeníkom, Stred 60/55, Považská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 0 Tp 56/2017 z 19. mája 2017 a uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 Tpo 50/2017 z 1. júna 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júla 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej JUDr. Jánom Súkeníkom,

Stred 60/55, Považská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“), sp. zn. 0 Tp 56/2017 z 19. mája 2017 a uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Tpo 50/2017 z 1. júna 2017.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že proti sťažovateľke je vedené trestné stíhanie pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c) a d) a ods. 2 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), v rámci ktorého bola sťažovateľka uznesením okresného súdu z 21. februára 2017 v spojení s uznesením krajského súdu z 2. marca 2017 vzatá do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

3. Sťažovateľka podala 26. apríla 2017 žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu a návrh na jej nahradenie písomným sľubom, prípadne dohľadom probačného a mediačného úradníka (ďalej len „žiadosť o prepustenie z väzby“), ktorá bola Krajskej prokuratúre v Trnave (ďalej len „príslušná prokuratúra“) doručená 4. mája 2017. Okresný súd uznesením sp. zn. 0 Tp 56/2017 z 19. mája 2017 predmetnú žiadosť zamietol a neprijal prostriedky nahrádzajúce väzbu. Sťažnosť podaná sťažovateľkou proti tomuto rozhodnutiu bola zamietnutá uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tpo 50/2017 z 1. júna 2017. Sťažovateľka uvádza, že jej advokátovi bolo druhostupňové uznesenie doručené 12. júna 2017.

4. V sťažnosti adresovanej ústavnému súdu sťažovateľka argumentuje: *„Až do času kým sťažovateľka nepodala svoju Žiadosť, nevykonali orgány činné v trestnom konaní takmer žiadne procesné úkony. Na túto skutočnosť pritom sťažovateľka poukázala počas svojho výsluchu ako aj v rámci odôvodnenia sťažnosti voči Prvostupňovému uzneseniu. Krajský súd v Trnave sa však v odôvodnení Uznesenia s jej argumentmi nevyšporiadal. Vzhľadom na poukázanie sťažovateľky na procesnú aktivitu orgánov*

činných v trestnom konaní v porovnateľnej trestnej veci vedenej na prezídiu PZ, Národnej kriminálnej agentúre, Národnej protizločineckej jednotke, expozitúre Západ pod ČVS: 637/NKA-PZA-ZA-2016 neobstojí ani argumentácia prvostupňového súdu, že orgány činné v trestnom konaní pribrali znalcov, resp. vydali príkazy na zaistenie údajov. V obdobnej trestnej veci totiž orgány činné v trestnom konaní taktiež vykonali tieto úkony a okrem toho vypočuli 30 svedkov za kratší čas. Samotný prvostupňový súd pritom pripustil, že prieskumy v konaní by bolo možné konštatovať, ak by neboli vykonané vyšetrovacie úkony v dňoch 4.5 a 5.5.2017.“

5. Sťažovateľka tiež uvádza: „Sťažovateľka ďalej poukázala na to, že svedok [REDAKOVANÉ] bol vypočutý dňa 8.3.2017 za prítomnosti jej obhajcu, pričom uviedol, že sťažovateľku nikdy v živote nestretol. Daná výpoveď sa uskutočnila po vydaní Uznesenia o vzatí do väzby a boli ňou priamo spochybnené skutočnosti, na ktoré v odôvodnení Uznesenia o vzatí do väzby poukazoval súd. Zároveň sťažovateľka poukázala na to, že súd nemôže prihliadať na výpoveď tohto svedka, ktorá bola vykonaná predtým ako jej bolo vznesené obvinenie. Opodstatnenosť svojho názoru oprela o stanovisko Najvyššieho súdu SR, pričom tento je daný tiež uznesením Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6To 66/2002 zo dňa 12.12.2002...“

6. Sťažovateľka ďalej dôvodí: „Okrem toho sťažovateľka poukázala tiež na to, že samotná hrozba vysokého trestu nemôže predstavovať dôvod útekovvej väzby. Tu je potrebné poukázať tiež na to, že hrozba vysokého trestu u obžalovanej je daná len formálne, a to právnou kvalifikáciou skutku kladeného jej za vinu. Doteraz zistené skutočnosti však v žiadnom prípade nenasvedčujú tomu, že sťažovateľka by svojim konaním naplnila znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty, a teda, že by bola členkou organizovanej skupiny alebo že by sa mala trestnej činnosti dopúšťať po dlhší čas. I v tomto smere sťažovateľka predostrela Krajskému súdu v Trnave ďalšie argumenty, ktorými reagovala na Prvostupňové uznesenie.“

7. Sťažovateľka je toho názoru, že krajský súd vo svojom druhostupňovom rozhodnutí náležite nereagoval na argumentáciu, ktorú predostrela v sťažnosti uplatnenej proti prvostupňovému uzneseniu, ktorým bola zamietnutá jej žiadosť o prepustenie z väzby

na slobodu, a tvrdí, že išlo o argumenty nové, ktoré neboli predmetom posúdenia zo strany prvostupňového súdu.

8. Sťažovateľka v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu prezentuje aj stanovisko, že rozhodovanie o jej žiadosti o prepustenie z väzby nezodpovedalo požiadavke neodkladnosti rozhodovania o väzobných veciach, keďže trvalo celkovo od podania jej žiadosti o prepustenie z väzby príslušnej prokuratúre až do dňa doručenia druhostupňového rozhodnutia krajského súdu jej advokátovi viac ako jeden mesiac, čo považuje za neprípustné.

9. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiada, aby ústavný súd v jej veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jej základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 56/2017 z 19. mája 2017 a uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tpo 50/2017 z 1. júna 2017, označené uznesenia okresného súdu a krajského súdu zrušil a vrátil vec sťažovateľky na nové konanie a priznal jej náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov konania.

11. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený

na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01).

12. Vychádzajúc zo svojej judikatúry uvedenej v predchádzajúcom bode, vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa uznesenia okresného súdu sp. zn. 0 Tp 56/2017 z 19. mája 2017 ústavný súd konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu. Trestný poriadok zakotvujúci inštitút sťažnosti poskytuje priestor aj na uplatnenie námietok týkajúcich sa pochybení konajúceho súdu potenciálne predstavujúcich zásahy do základných práv a slobôd väzobne stíhanej osoby. Rozhodovanie o tomto opravnom prostriedku patrí vždy druhostupňovému súdu. Sťažovateľka disponovala možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení prvostupňového súdu prostredníctvom podanej sťažnosti, ktorú aj využila. Ochranu jej základným právam a slobodám zaručeným ústavou a právam zaručeným dohovorom bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť krajský súd. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľky uplatnené proti označenému prvostupňovému rozhodnutiu okresného súdu. Ústavný súd preto rozhodol o odmietnutí tejto časti sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

13. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti namieta aj porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tpo 50/2017 z 1. júna 2017. Pokiaľ ide o vzťah čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúcich sa špecificky základného práva na osobnú slobodu, ústavný súd konštatoval, že čl. 17 ústavy zahŕňa základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbu. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania

s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy (analogicky napr. III. ÚS 68/08, III. ÚS 383/09). Na základe týchto skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 označeným uznesením krajského súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi sťažnosťou napadnutým uznesením krajského súdu v konaní o väzbe a obsahom čl. 46 ods. 1 ústavy.

14. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 1, ods. 2 a ods. 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného iniciovať konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje právam vyplývajúcim z čl. 5 dohovoru (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08).

15. V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

16. Námietka porušenia základného práva sťažovateľky zaručeného čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a jej práva zaručeného čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru smeruje proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 6 Tpo 50/2017 z 1. júna 2017, ktorým krajský súd zamietol sťažnosť sťažovateľky uplatnenú proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu, ktorým tento nevyhovel žiadosti sťažovateľky o prepustenie z väzby na slobodu spojeným s návrhom na nahradenie väzby poskytnutým písomným sľubom alebo dohľadom probačného a mediačného úradníka.

17. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04). Ústavný súd teda zdôrazňuje, že pri posúdení namietaného rozhodnutia krajského súdu jeho úlohou nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či malo, resp. nemalo byť žiadosti sťažovateľky o prepustenie z väzby vyhovené. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľky (prezentovanou v uplatnenej sťažnosti) vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné.

18. Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na kvalitu preskúmania. Väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné

otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („*fairness*“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05).

19. Opierajúc sa o východiská prezentované v bodoch č. 14 až 18 ústavný súd posudzoval aj časť námietok sťažnosti sťažovateľky smerujúcich proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 6 Tpo 50/2017 z 1. júna 2017.

20. Pri preskúmaní žiadosti sťažovateľky o prepustenie z väzby bolo konajúcimi súdmi posudzované splnenie jednak formálnych, ako aj materiálnych podmienok väzby. V intenciách obrany sťažovateľky oba súdy (druhostupňový súd odkazom na odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia, ako aj na odôvodnenie predchádzajúcich väzobných rozhodnutí) k splneniu hmotnoprávnych predpokladov väzby poukázali na vykonané dokazovanie, a to na výpovede špecifikovaných svedkov, a tiež na presne špecifikované prepisy odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky. Podľa názoru okresného súdu a krajského súdu prezentuje toto dokazovanie dôkaznú situáciu v rozsahu podporujúcom splnenie jedného z aspektov materiálnych podmienok väzby, a síce že zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutky, pre ktoré je trestné stíhanie vedené, boli spáchané, majú znaky trestného činu a existuje dôvodné podozrenie, že ich spáchala sťažovateľka. Sťažovateľka prezentuje v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu námietky o nepoužitelnosti výpovede získanej pred vznesením obvinenia pri väzobnom rozhodovaní. Ústavný súd v tejto súvislosti sťažovateľke a jej právnomu zástupcovi pripomína, že vykonané dokazovanie má vždy podporiť príslušné štádium trestného konania, v danom prípade väzobné rozhodovanie, pre ktoré je relevantné ako jeden z materiálnych predpokladov väzby dôvodné podozrenie, nie istota zo spáchania skutkov obžalovaným, ktorá je relevantným podkladom až pre odsúdenie obžalovaného. Vzhľadom na túto okolnosť sú v štádiu väzobného rozhodovania svedecké výpovede získané pred vznesením obvinenia ako podklad rozhodovania akceptovateľné. V rámci posúdenia splnenia ďalšieho z aspektov hmotnoprávnych podmienok väzby prezentovali konajúce súdy skutočnosti, ktoré podľa nich u sťažovateľky opodstatňujú dôvodnú obavu z pokračovania v trestnej činnosti a vylučujú možnosť náhrady väzby inými prostriedkami. V tejto súvislosti bolo poukázané na povahu a osobitné okolnosti vyšetrovanej trestnej činnosti (organizovaný charakter

vyšetrovanej trestnej činnosti a páchanie trestnej činnosti dlhšiu dobu, koordinovane a utajene) a tiež na dôvodné podozrenie, že bola predmetná trestná činnosť podstatným zdrojom príjmov sťažovateľky. Súdny tiež poukázali na hrozbu uloženia vysokého trestu, ktorá je v príslušnom aktuálnom štádiu konania (približne trojmesačná väzba sťažovateľky) skutočnosťou dostačujúcou na odôvodnenie útekovvej väzby. K námietkam sťažovateľky o pasivite orgánov činných v trestnom konaní pri vyšetrovaní jej trestnej veci bol predostretý výpočet procesných úkonov realizovaných do času rozhodovania súdov o žiadosti sťažovateľky o prepustenie z väzby (výsluchy viacerých svedkov, pribratie dvoch znalcov a tiež úkony smerujúce k získaniu relevantných počítačových údajov), ktorých rozsah s prihliadnutím na dobu približne troch mesiacov trvajúcej väzby sťažovateľky svedčí o priebežnom postupe orgánov činných v trestnom konaní a súčasne vylučuje možnosť kvalifikovať ich postup ako prietahy odôvodňujúce prepustenie sťažovateľky z väzby.

21. Na podklade skutočností uvedených v predchádzajúcom bode ústavný súd konštatuje, že právne závery krajského súdu korešpondujú so skutkovými zisteniami, ktoré nie sú výsledkom svojvôle, ale komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností významných pre rozhodovanie o väzobnej otázke. Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd v odôvodnení svojho väzobného rozhodnutia v spojení s odôvodnením prvostupňového uznesenia okresného súdu o väzbe sťažovateľky relevantným otázkam formulovaným sťažovateľkou v konaní o jej žiadosti o prepustenie z väzby poskytol zrozumiteľnú a náležitú odpoveď. Ústavný súd dospel k záveru, že účinky uplatnenej právomoci vo veci rozhodujúceho krajského súdu v danom prípade sú zlučiteľné s obsahom sťažovateľkou označených článkov ústavy a dohovoru, preto sťažnosť v danej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

22. Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky aj na rýchlosť tohto preskúmania. Rovnako to platí aj v prípade osobitného typu väzobného konania, predmetom ktorého je preskúmanie žiadosti o prepustenie z väzby. Ústavný súd už v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou (v rámci ktorej sa zaoberal požiadavkou urýchlenosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby z hľadiska čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a tiež z hľadiska čl. 5 ods. 4 dohovoru uviedol, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska

požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla zodpovedá lehota konania nepresahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca (III. ÚS 255/03).

23. Sťažovateľka namieta porušenie požiadavky neodkladnosti rozhodovania o jej žiadosti o prepustenie z väzby v konaní pred okresným súdom a krajským súdom. Aj keď by to malo byť právnomu zástupcovi sťažovateľky z logických okolností veci zrejmé, chce ústavný súd hneď v úvode sťažovateľku a jej právneho zástupcu poučiť, že dobu, po ktorú sa jej žiadosť o prepustenie z väzby nachádzala na príslušnej prokuratúre, nemožno pričítať na vrub ani jednému z konajúcich súdov. Ide totiž o zodpovednosť príslušnej prokuratúry vykonávajúcej dozor nad zákonnosťou prípravného konania, proti ktorej postupu však sťažovateľka námietky v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu nijako nepredostrela, a teda sa ústavný súd posúdením veci v označenom smere ani nezaoberal. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že o žiadosti sťažovateľky o prepustenie z väzby rozhodol okresný súd, ktorému bola táto žiadosť doručená 17. mája 2017, uznesením z 19. mája 2017, teda bezodkladne iba s odstupom dvoch dní. Toto uznesenie bolo vyhlásené v prítomnosti sťažovateľky, pričom hneď po jeho vyhlásení podala proti nemu sťažnosť. O podanej sťažnosti, ktorej odôvodnenie doplnila 23. mája 2017, rozhodol krajský súd uznesením z 1. júna 2017, ktoré bolo sťažovateľke doručené 12. júna 2017. Od doplnenia odôvodnenia sťažnosti, keď bolo objektívne možné pristúpiť k rozhodovaniu o sťažnosti, do dňa doručenia druhostupňového rozhodnutia sťažovateľke uplynula doba 20 dní.

24. V zmysle citovanej judikatúry je doba nepresahujúca na jednom stupni konania lehotu jedného kalendárneho mesiaca z hľadiska záruk poskytovaných namietanými čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru štandardne akceptovateľná. Tak ako to vyplýva z predchádzajúceho bodu, okresný súd a krajský súd pri svojom rozhodovaní o väzbe sťažovateľky stanovený limit jedného mesiaca neprekročili (ústavný súd pripomína a zároveň zdôrazňuje, že ide o limit jedného mesiaca odporúčaný nie pre oba stupne spoločne, ale osobitne pre jeden stupeň konania). V kontexte uvedeného sa tak námietka sťažovateľky o porušení požiadavky urýchleného rozhodovania o zákonnosti trvania väzby

v zmysle záruk vyplývajúcich z označených článkov ústavy a dohovoru javí ako zjavne neopodstatnená.

25. S ohľadom na všetky uvedené závery bolo o sťažnosti sťažovateľky potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. septembra 2017